

handling i Deres April—Maj Hefte: „Sygepleje før og nu“. Den bragte mig til med mere Alvor end før at spørge mig selv: „Hvad har vi heroppe gjort for Sygeplejen“. Og da jeg just dengang havde nogen Lejlighed til at søge et mere indgaaende Svar paa Spørgsmaalet, og da De tilbød at give Plads for mine Iagttagelser, var det heldige Tilfælde indtraadt.

Imidlertid fulgte jeg blot Sporet af vor dannede Kvindes offentlige Fremtræden som Sygeplejerske; thi jeg holder for, at først paa et saadant Udviklingstrin faar Sygeplejen de Englevinger, som paa den rette Maade fører den gennem Dødens Dal. O, du vor gode „Søster“, som uoplært og ukyndig kom til dit Hverv, og som med hurtig Opfattelse, let Haand og medfølende Hjerte færdedes imellem Sygesengene ved Siden af din raa, kejtede, forretningsmæssige Kammerat, dig rammer ikke mine Ord. Ingen, hvem Livet selv lærer det gode, kan med Rette kaldes uvidende og udannet, og du har for dit Vedkommende de Englevinger, som din lærde Medsøster savner.

Vore første dannede og til Almenhedens Tjeneste oplærte Sygeplejersker maa søges paa Diakonisseanstalten, som blev stiftet her i Aaret 1851. Den begyndte ganske stilfærdigt i et mindre, roligt liggende Hus paa Sødermalm, naturligvis omgivet af en Have. Fru Norrie har allerede paapeget Ligheden mellem Diakonissen og Nonnen: den asketiske Dragt, det verdensforsagende Liv og hele Præget af „Kristi Brud.“ Hendes Dannelse var jo ikke Nutidens; men uden Tvivl var Modsætningen mellem hende og den udannede Sygeplejerske *dengang* ligesaa stor som nu mellem den sidstnævnte og den fint dannede. Diakonissestiftelsens Hovedarbejde, som siden blev Sygepleje, var nemlig i Begyndelsen Undervisning: Almueskolen laa jo endnu i Svøbet, og Diakonisseanstaltens Stiftere fandt, at man bedst kunde „virke for Troen“ ved at tage sig af Børnenes Undervisning. Men efterhaanden som Almueskolen blomstrede op, faldt denne Virksomhed bort af sig selv, og man fandt i Sygeplejen en ny Maade at virke paa for det ovennævnte Formaal. „Men“ siger den nuværende Forstander, Pastor Bring, i en *Julehilsen fra Diakonissestiftelsen 1889* „skulde en Tvivlens Aand gennemtrænge vore Seminarier, og den forfærdelige Tid komme, da Kristendommen udelukkes af Almueskolen, gid da Søstrene maa kunne hjælpe til med Redningsarbejdet mellem Skolebørnene“.

I Aaret 1892 er den Tidsaand, som fremkaldte dette bekymrede Blik ud i Fremtiden, rykket et Haarsbred nærmere til den her antydede Revolution, skønt Almueskolen endnu for lange Tider ligger gemt i Dalens Skygger; men Sygeplejen har paa sin Side gjort et Kæmpeskridt fremad, saaledes at vi, dersom Diakonissen en Gang forlader Sygeplejen, vil behøve et stort Antal Valkyrier til at erstatte hende.

Diakonisseanstalten, der udviklede sig jævnsides med eller